

Tekst 1:

Fra ”Først bli’r man jo født” af Line Knutzon, 1994.

Så så, lille Nymse... Så så... Du skal ikke dø... Det’fordi... min gode... veninde... At første bli’r man jo født. Tusinde tråde vikler sig ind i ens liv – 11 uundgåelige tråde, sådan er det. Og når man så bliver voksen og møder andre mennesker, der også har tusinde tråde hver især, så...

Kommer du dem for nær – begynder trådene at filtre... Og de er lange sådan nogle tråde. Engang kendte jeg én, som tog frakken på, mens hun sagde ting til mig – så jeg rystede af glæde over hele kroppen – skønne ting, Nymse. Så gik hun sin vej – helt til Nordpolen, og du kan faktisk se, specielt tidligt om morgenen i klart vejr, at hendes tråde hænger i mine. Jeg har prøvet at save dem over – men det kan man ikke.

Der er tråde ud til alle mennesker, selv op til him’len – op til de døde... Det er derfor du nogen gange kan få den sære fornemmelse ikke at kunne nærme sig et menneske, man må ikke gå ind i dets hus – det er trådene, Nymse – trådene, der spærrer... Og jeg har tråde – over det hele – helt filtret er det, det er derfor, man ikke altid kan komme mig nær. Kun hende, der ved et tilfælde finder vejen, hende der springer over, går til højre, løfter armen på det rigtige sted, siger godnat og nikker på det rigtige tidspunkt, hun kan nå mig. Og ikke nok med det: Jeg skal også tilfældigvis gøre det samme – finde vejen ind til hende, igennem alle hendes tråde. Kan man det – så har man virkelig mødt hinanden... Sådan er det, Nymse – Tilfældigheder og tråde over det hele.

Tekst 2:

Fra ”JEG SKAL KRAFTEDEME IKKE DØ PÅ DATO” af Torunn Kjølnér, 2008.

Jeg var i Plantorama i søndags. Jeg stod i en lang kø. Med nogle flotte stauder i vognen. Regnen silede ned. Måske ikke lige dagen til at plante, men jeg havde set i tilbudsavisen, at der var tilbud på blanding stauder, der nærmest ville blomstre året rundt. Lige inden jeg nåede kassen, begyndte regnen lige så stille også at sile ned i min hjerne. Jeg blev iskold. Jeg havde for en kort bemærkning glemmt, at jeg har fået kræft. Jeg havde kun haft min dejlige have i tankerne og i flere time glædet mig over at jeg kunne få stauder, som blomstrer – år ud og ind.

Uden varsel forlod jeg blomstervognen og masede mig forbi kassen. Jeg kolliderede med en ældre mand, som efter at han havde stået i kø i halvanden time – i silende regn – lige havde modtaget Plantoramas sidste fødselsdagsgave: kinesisk glaslygte. Lygten gik i stykker, og manden skreg, at nu havde jeg ødelagt hele deres søndag. ”Hold kæft med din søndag”, hvædede jeg tilbage. ”Hele mit liv er ødelagt!” Det gi’r selvfølgelig ingen mening at skribe af haveglade mænd i Plantorama. Men det gjorde jeg altså. I bilen hjem begyndte jeg at råbe forbandelser. Først over tilbudsaviser. Så over vrисne mænd. Men mest af alt over at jeg kunne være så dum at købe stauder nu! De kommer jo bare igen og igen. Mens jeg...

Tekst 3:

Fra "Fremtidens historie" af Christian Lollike, 2010.

BANGLADESH

Engang imellem kan vi ikke huske. Det er kviksølvet siger de, og vi laver sjov med det og snakker om, at vi er en hel by af folk, der ikke kan huske hinanden, og som hver morgen må starte forfra, og lære hinanden at kende, så går vi rundt og siger dav og præsenterer os for hinanden, og det er derfor at markerne visner og træerne dør, og floden hvor vi får vand, skal vi holde os fra, også med bad, og vi griner mange gange af det, for det lyder som et eventyr, og hvor skal vi ellers vaske os rene? Det er en fordel af have små fingre, når man skiller mobiltelefoner ad, og jeg vil gerne besøge børnenes forlystelsespark, det drømmer jeg om, og andre smukke steder.

Og jeg ligger på jorden, og lægen skal de på mig og stikker noget i min mund og siger tal, og min hånd er viklet i gaze, og det brænder og snurrer, og arbejdslederen siger, at jeg ikke skal arbejde mere, og han giver mig nogle penge, og jeg må godt gå nu, men jeg ved ikke hvorhen.

Jeg er hende, hvis hænder er viklet i gaze. Hende, der går rundt på gaden i alt for store sko. Hende, der er sulten; der ser ned i skraldespande. Jeg er hende, der ikke kan huske.

Tekst 4:

Fra "Dracula", forfatter og årstal ukendt.

SCENE 10

Uhyggelig musik. Stadig mørkt på scenen. En stemme begynder at tale.

KAPTAJN:

Skibet Demeters log: 25. juli Satte ud fra Jalta tidligt om morgenen den 12. juli 1866, kurs mod London med en last bestående af flere kasser med eksperimental jord. Min førstestyrmand er forsvundet. Tilsyneladende faldet overbord i ly af mørket, idet vi passerede Bosporus-strædet. Men skønt dette er hvad der sker, er besætningen nervøs. Flere af mine folk har sagt, at noget ondt er ombord på vores skib. Har straffet de benævnte ved at fratage dem deres ginrationer, da den slags overtro ikke hører hjemme på et skib under min kommando, men eksemplet har tilsyneladende endnu ikke virket efter hensigten. Jeg frygter min autoritet er svækket, og vil sætte hårdere ind mod den næste der nævner noget om dette. Skibet Demeters Log: 27. juli. Nervøsiteten blandt besætningen breder sig. Flere medlemmer af besætningen er forsvundet på samme mystiske vis. Som mand af videnskaben har jeg svært ved at begribe, hvad der sker omkring mig. Det er som, en tåge har sænket sig over min fornuft. Selv jeg er begyndt at mærke dette "onde", som hersker på vores skib. I morgen vil jeg påbegynde en eftersøgning på skibet for måske at finde en årsag til denne virak.

Tekst 5:

Man er også velkommen til selv at finde en helt anden tekst.

Det kan være en anden monolog, et digt eller noget helt tredje.

Send tekstinfo. til Jannie Bækmand Testern på mail: jannie.testern@fredericia.dk